

han ved ſin Abfærd fremfalder Ulemper for en mægtig Naboftat og paafører os de ubehageligſte Neſklamationer fra diſſe Steder. Jeg tror, at de nuværende Forhold netop afgive meget god Grund for ſmaa Stater til at frygte den Slags Konfliktter. Der er ingen Tvivl om, at det altid vil ende med Umyngelſe for vor lille Stat, hvis vi nogenſinde ſkulde komme i den Situation, at vor egen Lovgivning ikke tillod os at udviſe en Mand, ſom f. Ex. — for blot at tage et Exempel — ved at ophidſe til ultramontane Demonſtrationer i et mægtigt Naboland tildrog ſig ſtærk Miſſornjelſe fra dets Regjerings Side. Jeg tror, at vi vilde handle meget ulogt, hvis vi gjorde os Udviſningen i dette Tilfælde umulig. Det Exempel, jeg her nævne, er jo en Sag, ſom det ſtore Flertal af den danſke Nation ikke har nogen Sympathi for, ſaaledes at man fra et ſaadant Synſpunkt ikke kunde ſønſte at udvøje en Ulykret i et ſaadant Tilfælde; og dernæſt er det viſt mere end givet, at Konfliktter af den Art kun kunne ende paa den allerubehageligſte Maade for en ſaa lille og ſvag Stat ſom vor. Derfor har jeg ment, at der ikke var nogen ſærlig Grund for os til at indføre en ny Beſtemmelse i vor Lovgivning, ſom aſtkar os fra at gjøre, hvad der vilde være ganſke naturligt i ſlige Tilfælde, nemlig at ſige til den Fremmede: Du er fremmed for os, du bringer os ſtore Ubegageligheder paa Halſen; den Sag, du tager dig af, har ingen Interelſe for Danmark, alſaa, gaa din Vej. Jeg forudſætter, ſom ſagt, beſtandig, at der ikke er denne Mulighed tilbage til at udviſe ved kongelig Reſolution; thi hvis den ærede Juſtitsminiſter virkelig vil hævde dette, og man kunde ſtole paa, at ogſaa fremtidige Juſtitsminiſtre vilde anerkende, at en ſaadan Mulighed til at udviſe ved kongelig Reſolution var tilſtede, ſaa ſkulde jeg, ſom ſagt, ikke gjøre mindſte Modſtand mod Paragraphen.

Juſtitsminiſteren (Klein): Jeg kan i Et og Alt tiltræde det Raiſonnement, ſom vi i dette Dieblik hørte af det ærede Medlem fra Kjøbenhavn, og naar jeg derfor anſer for pſtelligt, at § 13 ſkal blive ſtaaende, er det netop, fordi efter min Opfattelſe derved aabnes mere Udſigt til, at man i paafommende Tilfælde kan træffe de Foranſtaltninger, ſom han anbefalede, end der vil være tilſtede, hvis Paragraphen udgaa. Jeg har den Overbeviſning, at, hvis efter Alt, hvad der er paſſeret, § 13 ſkulde gaa helt ud, da vil en Regjerung føle ſig vanſkeligere ſtillet, hvis der maatte blive Spørgſmaal om Udviſning af en Fremmed, der havde været her i Landet i mere end to Aar, end Regjerungen vilde føle ſig, hvis § 13 vedtages, ſaaledes ſom den ſtaar her. Det er ſelvfølgeligt, at jeg ikke afgiver nogen Erklæring, der kan indeholde noget Bindende for alle fremtidige Regjerunger, og allermindſt hvor der er Spørgſmaal om en Beſtemmelse, ſom efter min

Opfattelſe i ſaadanne overordentlige Tilfælde maatte blive at tage i Statsraadet, men jeg kan kun udtale min Opfattelſe, ſom er den, at det netop er, fordi jeg ſamſtemmer med det ærede Medlem i hele hans Betragtning, at jeg lægger Vægt paa, at § 13 ikke gaar ud, efter at den nu engang er kommen ind i Lovforſlaget.

Eſtrup: Jeg kan ikke ſe rettere, end at den høitærede Juſtitsminiſters Raiſonnement egentlig maatte føre til, at Landſtinget eller i alt Fald den Del af Landſtinget, ſom ſætter Pris paa ubetinget at hævde Danmarks Udviſningsret, maatte ſtemme imod Loven i dens Helhed. Derſom den høitærede Miniſters Betragtning af Betydningen af Udvalgets Forſlag om, at § 13 ſkal udgaa, var rigtig, ſaa forekommer det mig at være indlyſende, at der for os ikke vilde være Andet tilbage end at ſtemme imod Loven i dens Helhed, for at dette Spørgſmaal ikke ſkulde være foregrebet, og for at der ikke ſkulde være vedtaget Noget, ſom kunde ſvække den Udviſningsret, ſom vi formene, at den danſke Regjerung nu har, og ſom vi ſønſte, at den ogſaa fremtidig ſkal kunne hævde, uden at være begrænſet af en efter vor Formening ganſke vilkaarlig og ubegrundet Lidsfriſt af to Aar. Jeg forſtaar imidlertid ikke Stillingen ſaaledes. Jeg vilde meget have ſønſket, at der her havde foreligget Forſlag om at bringe § 13 tilbage til den Opfattelſe, ſom Landſtinget vedtog forrige Gang, thi ſaa vilde Sagen have været ren og klar, og ſaa vilde der ikke have været Spørgſmaal om diſſe Fortolkninger, ſom den høitærede Juſtitsminiſter fremkom med. Derſom det kunde antages, at det, efter at vi havde vedtaget en Lov, ſom ſagde, at den danſke Regjerung gjenem ſin Juſtitsminiſter ſkulde kunne udviſe enhver Fremmed, ſom ikke havde opholdt ſig her i to Aar, dog var forbeholdt Regjerungen i ſin Helhed — ikke Juſtitsminiſteren, men Regjerungen i ſin Helhed — at kunne udviſe ogſaa dem, der havde opholdt ſig her mere end to Aar, ſaa vilde al Tvivl i ſaa Henſeende have været borte; men jeg deler ikke denne den høitærede Juſtitsminiſters Anſkuelſe. Naar der i en Lov, ſom udtrykkelig omhandler Udviſningsretten, er ſagt, at Juſtitsminiſteren har Myndighed til at udviſe Enhver, ſom ikke har opholdt ſig her i Landet i to Aar, ſaa forſtaar jeg dette ſaaledes, og jeg kan ikke forſtaa det anderledes, end at det dermed tillige er ſaſtlaaet, at de, der have opholdt ſig over to Aar her i Landet, ikke kunne udviſes, og i Henhold til denne Opfattelſe kan jeg ſelvfølgelig ikke Andet end ſtemme for Udvalgets Forſlag. Derſom jeg delte den høitærede Juſtitsminiſters Frygt for, at Reſultatet deraf ſkulde blive dette, at ikke alene han, men ogſaa kommende Juſtitsminiſtre vilde være meget betænkelige ved at indſtille til Hans Majelſtæt Kongens Billigheſe, at Udviſning for Fremtiden ſandt Sted i ſaadanne Tilfælde,